

## θυγατέρα

**θυγατέρα, η**, ουσ. [<μσν. θυγατέρα <αρχ. θυγάτηρ]. **1.** η κόρη: «από δω να σου γνωρίσω τη θυγατέρα μου». **2.** λέγεται για κάτι που προέρχεται άμεσα από κάτι άλλο: «η γκρίνια είναι θυγατέρα της φτώχειας || η ασθένεια είναι θυγατέρα της βρομιάς»·

- γιος ο γαμπρός δε γίνεται κι η νύφη θυγατέρα, βλ. λ. [γιος](#)·

- κατά μάνα και πατέρα, κατά γιο και θυγατέρα, βλ. λ. [μάννα](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας